

Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ

Δελτίο Επικοινωνίας Μελών Συνδέσμου Καλοσκοπιτών Παρνασσίδας “Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ”

Ιδιοκτήτης - Εκδότης:

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΛΟΣΚΟΠΙΤΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΑΣ “Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ”

Δ/ση Γραφείου: Πειραιώς 4 • Αθήνα • 104 31 • τηλ.: 210.52.38.158 • ΚΩΔΙΚΟΣ 2532 • www.kaloskopi.gr
(Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο: το εκάστοτε Διοικητικό Συμβούλιο)

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΣΤ' • ΧΡΟΝΟΣ 39ος • ΤΕΥΧΟΣ 171 • ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

Εθελοντικές δραστηριότητες & Εκδηλώσεις Καλοκαιριού 2014

Σάββατο 19/7/14	Καθαρισμός και σηματοδότηση μονοπατιού Κεφαλόβρυσο-Βρύζες
Κυριακή 20/7/14	Πεζοπορία, καταφύγιο Γκιώνας, αρχή χαράδρας Ρεκά, μάζεμα τσάι βουνού
Παρασκευή 25/7/14	Διάνοιξη μονοπατιού χωριό-Ψηλό Κοτρώνι-μύλος Αλεξίου-Αγία Παρασκευή
Σάββατο 2/8/14	Καθαριότητα-περιποίηση πλατείας και πλακόστρωτου μονοπατιού
Κυριακή 3/8/14	Επίσκεψη και εξιστόριση μάχης Αγίας Τριάδας στο μνημείο πεσόντων
Τρίτη 5/8/14	Διάνοιξη - καθαριότητα μονοπατιού Κακοτράχη-Κεφαλόβρυσο
Σάββατο 9/8/14	Διαμόρφωση-καθαρισμός πηγής Κεφαλόβρυσου, ποταμού καθώς και χώρου Αγίας Ελένης
Κυριακή 10/8/14	Πεζοπορία Μνήματα, Φτερόλακα, Κακιά Σκάλα, Διάσελο. Οργάνωση κάμπινγκ στην πανσέληνο του Αυγούστου στη Φτερόλακα
Τετάρτη 13 & Πέμπτη 14/8/14	Καλλιτεχνικό Εργαστήρι
Τετάρτη 13/8/14	ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ
Τρίτη 12 & Τετάρτη 13/8/14	Τουρνουά Τάβλι
Πέμπτη 14/8/14	Εσπερινός στην εκκλησία της Παναγίας. Ακολουθεί παραδοσιακό γλέντι
Τρίτη 19/8/14	Εκπαιδευτική εκδρομή νέων σε Άμφισσα και Γαλαξίδι
Σάββατο 23/8/14	Αντάμωμα στο Κεφαλόβρυσο για καφεδάκι, λουκούμι, υποβρύχιο & τσίπουρο με στραγάλι

Για την ενημέρωση και συμμετοχή σας στις εθελοντικές δράσεις επικοινωνήστε με τον κ. Νάκο Γεωργίου στον τηλ: 6944736677.

Απρίλιος - Μάιος - Ιούνιος

Έκλεισε και το δεύτερο τρίμηνο του έτους 2014 και πρέπει να ομολογήσουμε ότι ήταν ένα τρίμηνο που είχε μυρωδιά άνοιξης. Δεν του έλειπαν όμως και ακραία καιρικά φαινόμενα. Έτσι τη νύχτα του Σαββάτου 7 Ιουνίου πολύ δυνατός άνεμος έφερε τρόμο στο χωριό και κινδύνευσαν δέντρα και στέγες σπιτιών. Επίσης και την Κυριακή 15/7 απρόσμενη χαλαζόπτωση κατέστρεψε τους κήπους μας και γύμνωσε τα δέντρα από τη φυλλωσιά τους.

Ας δοξάζουμε όμως τον Θεό που στη γειτονιά μας οι ζημιές δεν ήταν μεγαλύτερες.

Παρόλα αυτά και παρά την κρίση που περνάμε, στις κοινωνικές και πολιτιστικές μας εκδηλώσεις η συμμετοχή ήταν μεγάλη όπως αυτό παρουσιάζουμε στην συνέχεια.

Ένα χειμωνιάτικο Πάσχα

Ο καιρός εφέτος το Πάσχα ήταν χειμωνιάτικος αλλά εμείς οι Κουκουβιστιανοί δεν το υπολογίσαμε αυτό. Το να περάσουμε τις ημέρες του Πάσχα στο χωριό μας για τους περισσότερους είναι μια ευχάριστη υποχρέωση. Η εκκλησία μας όλη την μεγάλη εβδομάδα λειτούργησε. Ο παπά-Κώστας δεν μας στέρησε καμιά λειτουργία. Την Μ. Πέμπτη, μετά τα 12 Ευαγγέλια, γυναίκες με συντονίστρια την Γιούλα Κυριαζή, στόλισαν τον Επιτάφιο με ωραία λουλούδια τα οποία προσέφερε η οικογένεια της κ. Ιωάννας Γ. Πριοβόλου. Την Μ. Παρασκευή έγινε η περιφορά του Επιταφίου με τον καθιερωμένο γύρο της Κακοτράχη-αγορά. Ήταν ένα πολύ συγκινητικό θέαμα. Όλοι οι πιστοί, με το κεράκι αναμμένο, να ακολουθούν τον Επιτάφιο στους στενούς δρόμους του χωριού. Το Μ. Σάββατο το Χριστός Ανέστη το ακούσαμε μέσα στην εκκλησία γιατί ο καιρός δεν επέτρεψε στον παπά-Κώστα να λειτουργήσει έξω από αυτή. Μέ το άκουσμα του "Χριστός Ανέστη" ο ουρανός του χωριού

έλαμψε από τα πολύ εντυπωσιακά βαρελότα της οικογένειας Π. Καπετανάκη και του Πάννη Φέξη. Η ημέρα του Πάσχα ήταν λαμπρή και έτσι οι λάκκοι γέμισαν με τα σουβλιστά αρνιά. Στο λάκκο της πλατείας μαζί με τα 14 αρνιά έκανε την εμφάνισή του και ένα γουρουνάκι.

Κι επειδή η ημερομηνία του εορτασμού του Πάσχα ήταν κοντά σ' αυτή του πολιούχου και προστάτη μας Αγ. Γεωργίου, με αγαλλίαση παρακολουθήσαμε τον εσπερινό της λιτάνευσης και την περιφορά της εικόνας του Αγίου όπου συλλειτουργήσαν ο παπά-Κώστας με τον παπά-Πάννη. Ανήμερα της 23ης Μαΐου εψάλλη η θεία λειτουργία προς τιμήν του πιο αγαπητού αγίου του χωριού μας αλλά και όλου του ελληνικού λαού γιατί αγάπησε την ανδρεία και την ομορφιά. Ο Σύνδεσμός μας προσέφερε στην πλατεία μετά την λειτουργία τσίπουρο και γλυκά. Παρών στον εσπερινό ο Δήμαρχός μας Αθανάσιος Μανανάς. Τον ευχαριστούμε.

Κωνσταντίνου & Ελένης

Το εξωκκλήσι των Αγίων Κων/νου και Ελένης που χτίστηκε το 1961 με την φροντίδα του αείμνηστου ιερέα Τάκη Χασιακού έχει καθιερωθεί να ψάλλεται σ' αυτό η θεία λειτουργία των "Κων/νου συν τη Μητρί του Ελένη". Έχει μάλιστα παρατηρηθεί να αυξάνει κάθε χρόνο και περισσότερο η παρουσία των πιστών.

Έτσι φέτος με την βοήθεια και του καλού καιρού και θέα το μαγευτικό τοπίο του Κεφαλόβρυ-

σου, οι επισκέπτες ξεπέρασαν σε αριθμό κάθε άλλη χρονιά. Όλοι τους παρακολούθησαν με σεβασμό την θεία λειτουργία.

Μεταξύ των εκκλησιαζόμενων φέτος υπήρξαν αρκετοί με το όνομα Κωνσταντίνος, Ελένη, αυτοί κάλεσαν τους φίλους και συγγενείς σε απογευματινή επίσκεψη στο σπίτι τους. Έτσι άρχισαν οι βόλτες με γλυκά, ποτά κ.λπ.

Προσκύνημα στην Αγία Τριάδα

Θρησκευτική γιορτή με σαφή πανηγυρικό χαρακτήρα είχε ο εορτασμός του Αγίου Πνεύματος στο ιστορικό εξωκκλήσι της Αγίας Τριάδας στις 9/7/14.

Όπως γνωρίζουμε για τους κατοίκους του χωριού μας αλλά και της γύρω περιοχής ο εορτασμός αυτός είχε και έχει ξεχωριστή θρησκευτική και κοινωνική σημασία για αυτό, παρά τις κακές προβλέψεις της μετεωρολογικής υπηρεσίας πολλοί με κάθε μέσο παραβρέθηκαν στη θεία λειτουργία όσο και στην αρτοκλασία που έγινε στον προαύλιο χώρο του ναού, προσφορά του Συνδέσμου μας.

Επιμνημόσυνο Δέηση

Μετά το πέρας της θείας λειτουργίας στον ιερό ναό της Αγίας Τριάδας, σύσσωμο το πλήθος πορεύτηκε στον χώρο του μνημείου, όπου με πρωτοβουλία του Δήμου Δελφών, όπως και τα προηγούμενα χρόνια, εψάλλη επιμνημόσυνη δέηση υπέρ αναπαύσεως της ψυχής των 32 παλικαριών του ΕΛΑΣ που την αποφράδα ημέρα της 4/1/1944 έπεσαν σε ενέδρα της γερμανικής στρατιωτικής κατοχής. Τους παρευρισκόμενους χαιρέτισε ο Πρόεδρος του Τοπικού Συμβουλίου Καλοσκοπής Δημ. Τσιαμπάς με τα ακόλουθα λόγια:

“Συμπληρώθηκαν φέτος 70 χρόνια από τότε, το Γενάρη του '44, που σε τούτο τον ιερό τόπο γράφτηκε μία από τις πιο λαμπρές σελίδες της νεότερης ιστορίας της χώρας μας, και ίσως μία από τις ηρωικότερες θυσίες πατριωτών μας, και όχι μόνο, που έπεσαν από τις ριπές των πολυβόλων των Γερμανών κατακτητών, που προσπάθησαν με δόλιο τρόπο να καταπατήσουν τη χώρα αλλά και το φρόνημα των Ελλήνων.

Αυτό όμως δεν το κατάφεραν χάρη στην αυτοθυσία των παλικαριών που έπεσαν εδώ και σε πολλά άλλα μέρη της Ελλάδας μαχόμενοι για το υπέρτατο αγαθό, την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Γι' αυτό, εκ μέρους του Συμβουλίου της Τοπικής Κοινότητας Καλοσκοπής και του Δήμου, σας καλωσορίζω και σας ευχαριστώ για την παρουσία σας εδώ, αποτιόντας φόρο τιμής στους πεσόντες, δίνουμε την υπόσχεση ότι ποτέ δεν θα καταθέσουμε τα όπλα σε κανέναν μα κανέναν κατακτητή.”



Αναμνηστική φωτογραφία από την εκδήλωση

Από αριστερά ο Δήμαρχος Αθανάσιος Μανανάς, οι πρόεδροι Βούλα Γρηγοροπούλου και Δημήτριος Τσιαμπάς, η βουλευτής Ασπασία Μανδρέκα, ο εκπρόσωπος της ρωσικής πρεσβείας Αλεξέι και ο αντιδήμαρχος Γραβιάς Αθανάσιος Κορομπίλης.

Στη συνέχεια η πρόεδρος του Συνδέσμου μας Βούλα Γρηγοροπούλου αναφέρθηκε στο ιστορικό της ημέρας με τα ακόλουθα λόγια:

“1944. Χρονιά καθολικής καταστροφής. Χρονιά πόνου, δυστυχίας, ορφάνιας. Οι Γερμανοί έχουν αποφασίσει να καταστρέψουν τα χωριά μας. Να σπείρουν τον θάνατο στο φευγικό τους.

Είναι 3 Γενάρη του 1944, το χιόνι έχει φθάσει τους σαράντα πόντους και τα πρώτα γερμανικά τμήματα φάνηκαν στο ύψος του Παλιοσταυρού, σε απόσταση βολής από την Καλοσκοπή. Οι άντρες φεύγουν προς τα Μνήματα για να μην εγκλωβιστούν. Οι γερμανοί χτυπούν, αλλά τα βόλια τους δεν βρίσκουν κανέναν. Και μπαίνουν στην Καλοσκοπή.

Την άλλη μέρα τμήμα ανταρτών φθάνει στις Βρύζες με σκοπό να κυκλώσει το χωριό και να δυσκολέψει την αποχώρηση των εισβολέων.

Μία διμοιρία ανταρτών είναι στον Έλατο της Βίγλας και ο καλοσκοπίτης αντάρτης Μήτσος Αχλαδάς στα απομνημονεύματά του μας εξιστορεί: «Κρύφθηκα στον έλατο και παρατηρούσα τις κινήσεις των Γερμανών στο χωριό. Ήταν συγκεντρωμένοι στην πλατεία και κατέβαιναν σιγά σιγά προς την βρύση Ποτίμη. Εκεί τους έχασα.

Με ρωτάει ο Καλλίας που 'ρχόταν μαζί με τον Τζιβάρα, τον καπετάνιο του λόχου από τις Βρύζες: -Τί γίνεται ρε Μήτσο;

Αφού του είπα τι είχα δει, μου λέει:

-Πάμε για να τους βγούμε από μπροστά στον Αι Νικόλα και στο Σταυρό.

Έτσι κι έγινε. Το πολύ χιόνι μας δυσκόλευε στην πορεία μας. Μας έφτανε ως το γόνατο. Τότε μου λέει ο Καλλίας, συνεχίζει ο Μήτσος Αχλαδάς.

-Μωρέ Μήτσο δεν πας εσύ μπροστά που ξέρεις το μέρος για να βγούμε πιο γρήγορα στο δρόμο;

Μαζί με δύο άλλους αντάρτες προπορευτήκαμε. Δεν είδαμε τίποτα το ύποπτο. Μόνο μπροστά από το εκκλησάκι πήρε το μάτι μου φλούδια από μήλα και καρύδια. Δε δώσαμε σημασία και προχωράμε δέκα μέτρα μπροστά από την ομάδα και μου φωνάζει ο Νίκος ο Κόλλιας:

-Μήτσο αυτού μπροστά είναι ένα ξέλακκο. Έχετε το νου σας μη σας δουν από πέρα.

-Το ξέρω, του λέω φωναχτά.

Αλλά σχεδόν είχαμε μπει μέσα σ' αυτό το ξέλακκο. Και τότε αρχίζουν τα μυδράλια των Γερμανών να σπέρνουν το θάνατο, να γαζώνουν τα κορμιά των αγωνιστών.

Οι τρεις ανιχνευτές του λόχου, κατακύλησαν μέσα στο χιόνι, στα νεροφαγώματα. Κρύφτηκαν στις μεγάλες πέτρες κάτω απ'τα τρεχούμενα νερά και γλίτωσαν. Κρυμμένοι, οι άτολμοι, και φορώντας άσπρα χιτώνια για να μην διακρίνεται τίποτα το ύποπτο μέσα στο κατάλευκο τοπίο, χτύπησαν στο ψαχνό 33 άντρες και έγιναν όλα τόσο ξαφνικά και τα βόλια έπεσαν τόσο πυκνά, που οι προπορευόμενοι αντάρτες δεν πρόλαβαν να ρίξουν ούτε τουφεκιά... Αυτοί οι τρεις μονάχα σώθηκαν, ήταν οι ανιχνευτές που τους άφησαν οι Γερμανοί να περάσουν για να χτυπήσουν τον κύριο όγκο του λόχου. Ο Μήτσος Αχλαδάς από την Καλοσκοπή, ο Ευθύμιος Καλλίας από Ιτέα και η Γεωργία από τα Καστέλλια νοσοκόμα και υπασπίστρια του Καλλία. Δίνοντας ακόμα σε όλους χαριστικές βολές μετέτρεψαν τα παλικάρια σε κουφάρια αδύναμα να αντισταθούν στο χάρο, τους έστειλαν όμως στην αιωνιότητα, γιατί αψηφώντας την πείνα, την παγωνιά, την ταλαιπωρία και τον ίδιο τον εχθρό αγωνίστηκαν για την λευτεριά της Ρούμελης στα ιερά χώματα της Αγίας Τριάδας Καλοσκοπής.

Οι σκοτωμένοι ήρωες ήταν από διάφορα μέρη της Ελλάδας και του εξωτερικού, μια και υπήρχαν στο λόχο δύο Ρώσοι και τρεις Ισραηλίτες.

Η Καλοσκοπή είχε την τύχη να δώσει στην μάχη αυτή δύο δικά της παιδιά. Τον Παναγιώτη Ζούγρο και το Νικόλαο Κόλλια (Καραμήτρο). Στον αξιωματικό Καλλία, ο γερμανός έδωσε χαριστική βολή στο μάτι, και του τίναξε τα μυαλά στον αέρα, γιατί είχε ... μάλλον την εντύπωση ότι δεν τον είχε πετύχει καλά το μυδράλιο, του πήραν τα γαλόνια, την τσάντα και τη φωτογραφική μηχανή, κι έφυγαν ευχαριστημένοι...

Ο άδικος χαμός τόσων παλικαριών δυνάμωσε το μίσος όλου του λαού κατά των κατακτητών. Οι μάχες που ακολούθησαν την ίδια μέρα δεν περιγράφονται. Τα τμήματα των μαχητών με πρωτοφανή ορμή τσάκισαν και κυνήγησαν ως τα Καστέλλια τους χιτλερικούς. Πολλοί απ' αυτούς έμειναν για πάντα μεσ' τις ρεματιές, άταφοι και αφρόντιστοι...

Το ημερολόγιο έγραφε 5 Ιανουαρίου 1944.

Το ημερολόγιο όμως έγραψε και άλλες δύο ημερομηνίες καταστροφικές για το χωριό μας. 18 Απριλίου 1944 και 21 Αυγούστου 1944.

Εβδομήντα χρόνια έχουν περάσει και η λησμονιά δεν έχει πάρει θέση σε αυτό τον τόπο. Τα γεγονότα δεν θα ξεχαστούν ποτέ. Και πώς άραγε; Ένα πελώριο γιατί; Αιωρείται.

Γιατί να καεί η Κουκουβίστα;

Γιατί να βιαστούν κορμιά και ψυχές ανθρώπων;

Γιατί να ποδοπατηθούν συνειδήσεις και αξιοπρέπειες;

Γιατί να ακολουθήσει ο πιο αιματοβαμένος αδελφοκτόνος εμφύλιος της πατρίδας μας;

Πότε θα λάμψει η αλήθεια άραγε;

Ας είστε αναπαυμένοι Αθάνατοι Έρωες της Ρούμελης."

Στη συνέχεια έγινε προσκλητήριο νεκρών, κατατέθηκαν στεφάνια, εψάλλη ο Εθνικός Ύμνος. Το πρόγραμμα συντόνισε ο γραμματέας του Δήμου Γρηγόριος Δούρος.

Παραβρέθηκαν η βουλευτής Φωκίδας Ασπασία Μανδρέκα, ο Δήμαρχος Αθαν. Μανανάς και ο αντιδήμαρχος Αθαν. Κορομπίλης. Πολλοί πρόεδροι τοπικών αρχών και πολύς κόσμος.

Αξίζει να σημειώσουμε την παρουσία εκπροσώπου της Ρωσικής πρεσβείας που κατέθεσε στεφάνι στη μνήμη των Ζιμαγκόι Αλέξι και Μιχαήλοβιτς Ιβάν που και αυτοί έπεσαν στον τόπο μας αγωνιζόμενοι για την ελευθερία.

Προς: Εφημερίδα "Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ"
Πέμπτη 26 Ιουνίου 2014

**Εκπολιτιστικός-εξωραϊστικός Σύλλογος Καλοσκοπιτών
ΦΘ/Φωκίδος "Άγιος Γεώργιος" Λαμίας - Όθωνος 20**

Σας κάνουμε γνωστό ότι μετά από αίτημα της Εξελεγκτικής Επιτροπής προς τον Πρόεδρο του Συλλόγου Χαμηλό Γεώργιο έγινε έκτακτη γενική συνέλευση με θέμα **α) οικονομικού απολογισμού & β) ανάδειξη νέου διοικητικού συμβουλίου.**

Το θέμα του οικονομικού απολογισμού βρίσκεται σε εξέλιξη.

Το νέο διοικητικό συμβούλιο έχει ως εξής:

Πρόεδρος: Νικοπούλου Δήμητρα

Αναπλ/κός Πρόεδρος : Μπουρτζάλας Σπύρος

Αντιπρόεδρος: Χαμηλός Κώστας

Ταμίας: Αλεξίου Δημήτριος

Γραμματέας: Θεοδωρόπουλος Αναστάσιος

Εξελεγκτική Επιτροπή: Κατσανιώτης Ιωάννης

Η νέα σύνθεση του συμβουλίου αποφάσισε να γίνουν στο χωριό οι παρακάτω εκδηλώσεις-δραστηριότητες:

Τρίτη 12/8/2014: Εκδήλωση για παιδιά 4-12 ετών

Χώρος: Σαλέ-καταφύγιο Οίτης, ώρα: 09:00-13:00

Περιβαλλοντικός περίπατος, παιχνίδια στη φύση, εναλλακτικές υπαίθριες δραστηριότητες, πικ-νικ σε συνεργασία με τη Nature in Action και το Καταφύγιο Οίτης. Μικρή οικονομική συμμετοχή μόνο για την εταιρία.

Τετάρτη 13/8/2014: Πρωί: εθελοντική αιμοδοσία για την Τράπεζα Αίματος του συλλόγου στο νοσ/μείο Άμφισσας. Απόγευμα: Εκδήλωση για παιδιά 4-12 ετών στο χώρο-αίθουσα συνεδριάσεων της κοινότητας, ώρα: 18:00-21:00, θεατρικό παιχνίδι και δημιουργική έκφραση. Είσοδος ελεύθερη.

Πέμπτη 14/8/2014: Πρωί: Εκδήλωση για ενήλικους από 16 ετών και άνω. Χώρος: Σαλέ-καταφύγιο Οίτης, ώρα: 9:00-13:00. Θέμα: "Οξυγόνο-αντιστρέψ". Αναπνοή-άσκηση-γιόγκα-ενέργεια-χαλάρωση.

Βράδυ: ώρα: 21:00-01:00 μουσική βραδιά και χορός από τα αδέρφια Βελέτza ζωντανά στον προαύλιο χώρο της εκκλησίας της Παναγίας.

Παρασκευή 15/8/2014: Πρωί: Εκκλησιασμός και αρτοκλασία για την Παναγία.

Σάββατο 16/8/2014: Απόγευμα: εκδήλωση για ενήλικους από 16 ετών και άνω, χώρος: Σαλέ-καταφύγιο Οίτης, ώρα: 18:00-20:00. Θέμα: Γιόγκα για υγεία και καλύτερη ζωή.

Το αναλυτικό πρόγραμμα των εκδηλώσεων θα ανακοινωθεί στο site της Καλοσκοπής και του Σαλέ. Θα υπάρχουν αφίσες και χαρτιά ενημέρωσης στο Σαλέ, στην είσοδο του χωριού, στην πλατεία και στις κοντινές περιοχές.

Για περισσότερες πληροφορίες στο τηλ.: 6977718334 στην πρόεδρο του συλλόγου Νικοπούλου Δήμητρα.

Καλό καλοκαίρι

Μετά τιμής
η πρόεδρος
Νικοπούλου Δήμητρα
και τα μέλη του Συμβουλίου.



Γράφει ο Νίκος Ι. Δανιήλ

Ραδιόφωνο με πράσινο μάτι...

(Απόσπασμα από το ακυκλοφόρητο βιβλίο του «ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ»)

Πάντοτε, καλοί μου φίλοι, -σας το εκμυστηρεύομαι- είχα ένα μεγάλο και κρυφό καημό... Καημό ερωτικό θα έλεγα, όχι για κάποιο θηλυκό, αλλά για ένα άψυχο ραδιόφωνο που τόσο μου έλειπε!

Κάθε βράδυ, τα πρώτα χρόνια μου στη μαγική Πλάκα, και συγκεκριμένα στην οδό Φαρμάκη 5, κουρασμένος από το κυνήγι του μεροκάματου στον πάγο ή στου μπάρμπα Κόβα το υπόγειο με τα καλαθάκια, καθόμουν ξαπλωτός σε κείνο το άσπρο κι άχαρο σιδεροκρέβατο του δωματίου μας με τους νοτισμένους τοίχους κι άκουγα με περισσή ζήλεια τα γλυκά τραγουδάκια που εκπέμπονταν σαδιστικά από το ραδιόφωνο της 'κακιάς γειτόνισσας', της Ντίνας. Σάμπως και να το έκανε εξεπίτηδες η άθλια και το έβαζε να ακούγεται δυνατά, στο διαπασών, για να μαραζώνω, που εγώ, αν και φανατικός λάτρης της μουσικής και των τραγουδιών, δεν διέθετα ένα τέτοιο...

Ορκίστηκα στην Παναγιά, με πρώτη ευκαιρία, να το αποκτήσω!

Ήξερα και πού ποντάριζα... Ας ήταν καλά η Ναυσικά Παλαμά, η κόρη του μεγάλου Ποιητή μας και καμπόσοι άλλοι πονετικοί άνθρωποι..., πελάτες του πάγου. Ας υγιαίνανε και μερικοί ανθοπώληδες, που τους πήγαινα τις αρμαθιές με τα καλαθάκια... Τα φραγκάκια που μου δίνανε για μποναμά, συσσωρεύονταν στην τσεπούλα μου, καλά προστατευμένα. Και, φασούλι το φασούλι, όπως λέμε στην όμορφη Κουκουβίστα μας, ήρθε η άγια ώρα που γέμισε το σακούλι... Έπρεπε πλέον να τα αξιοποιήσω σωστά.

Κατόπιν 'ωρίμου σκέψεως', έδωσα πρώτη... προτεραιότητα στο ράψιμο ενός κουστουμιού,

του πρώτου δικού μου. Φόρεσα τότε μακρύ παντελόνι κι έκρυψα από τα αδιάκριτα βλέμματα τα αδύνατα κανιά μου. Λίγο το έχετε αυτό...; Για μένα ήτανε σπουδαίο! Ντρεπόμουν να με κοιτάνε οι κοπέλες (κυρίως αυτές!) με γκριμάτσες, με ειρωνικά χαμόγελα και με οίκτο. Ήθελα, πάση θυσία, να κρύβεται ό,τι ήταν άσχημο και επεδίωκα να φαίνεται τονισμένο ό,τι έδειχνε όμορφο... Ας πούμε, για παράδειγμα, -και μη με πείτε ξιπασμένο- τα γαλανά μου μάτια με τα μεγάλα τσίπουρα και τα γραμμένα φρύδια..., που μου τα παινεύανε τότε..., όλες..., γριές και νιες. Ασχέτως ότι περιορίζονταν μόνο σε παίνιες, που δεν τους στοίχιζαν τίποτα... Κάτι ήταν κι αυτό, από το ολότελα.

Επειδή οι διακόσιες ολόκληρες δραχμές, που με κόπο και ιδρώτα μάζεψα και έδωσα τότε για το ράψιμο του κουστουμιού, ήταν για την εποχή του (10ετία του '50) ένα αρκετά αξιοσεβάστο ποσό, η... 'κλεψύδρα' μου άργησε λιγάκι να ξαναγεμίσει.

Καταμετρώντας το... αποθεματικό μου μια μέρα, διαπίστωσα πως μπορούσα να επιχειρήσω επιτυχώς το επόμενο τολμηρό βήμα, κάνοντας μια αγορά...

Χωρίς να πω κουβέντα σε κανένα δικόνο μου, εγώ ο νεανίας, βγήκα μια τσάρκα ως την οδό Σοφοκλέους.

Εκεί κοντά στον κινηματογράφο 'Ριβολί', είχα παρατηρήσει σε άλλα ξεπορτίσματά μου κατά την Ομόνοια, πως υπήρχε κάποιο μαγαζί που διέθετε τα πάντα. Ειδικά, όσον αφορούσε στα ακουστικά μέσα. Πολλές φορές, μ' ένα κρυφό σαράκι μέσα μου, είχα σταθεί στη βιτρίνα του, την πα-

ραφορτωμένη με ραδιόφωνα, μικρά - μεγάλα, και ονειροπολούσα... «Ποιο να πάρω..., ποιο να πάρω..., όλα -πανάθεμά τα!- μου αρέσουν! Κοίτα, ρε, πόσες μάρκες έχει..!» Στο τέλος, είχα ξεδιαλέξει ένα...

Πήρα μια βαθιά αναπνοή, για να αποκτήσω θάρρος μα και σταθερό βήμα, και μπούκαρα στο κατάστημα. Οι δυο συνεταίροι, ο χοντρός κι ο λιγνός, τσακίστηκαν να με υποδεχτούν με σχετική εδαφιαία υπόκλιση.

- Καλημέρα σας, κύριε! «Να, να να..!, έγινα και κύριος! Τι άλλο θα ακούσω...»

- Χαι.., χαίρετε... Ξεστόμισα δειλά-δειλά.

- Τι θα θέλατε...; Σε τι μπορούμε να σας εξυπηρετήσουμε; Έχουμε τα πάντα..., και του πουλιού το γάλα! Είπαν αμφοτέρω με ένα πλατύ και πλαστό χαμόγελο.

Όπως θα έχετε κι εσείς παρατηρήσει, τα πλαστά χαμόγελα απομακρύνονται πιο εύκολα από τα γνήσια. Παγώνουν απότομα, αν κάτι πάει στραβά.

- Θα ήθελα ένα...

Ξεροκατάπια. Κόμπιασα.

- Ναι... Ένα, τι; Είπαν, για να μου βγάλουν τον κόμπο.

- Ένα ραδιόφωνο...

- Ευχαρίστως! Έχουμε πολλά, ελάτε να σας δείξουμε..., είπαν τρίβοντας τα χέρια τους.

- Δε χρειάζεται να μου δείξετε τίποτα. Έχω κιόλας διαλέξει.

Είχα βρει ξανά την αυτοπεποίθησή μου.

- Πώς έτσι...; απόρησαν εκείνοι. Βιαστικός φαίνεστε. Αφήστε μας να σας...

- Έχω διαλέξει! Επανελάβα ψυχρά χωρίς να τους κοιτάζω στα μάτια.

Ήξερα πως αν τους κοίταζα στα μάτια μπορεί και να με πείθανε να πάρω εκείνο που θέλανε αυτοί. Εννοείται, αυτό που θέλανε να ξεφορτωθούν, ή το πιο ακριβό.

- Ποιο θέλετε; Ρώτησαν χωρίς να χαμογελούν πια.

Τους έδειξα ένα με το δάχτυλο.

- Αυτό εκεί, το 'VEGA'... Είπα, και χαμογέλασα εγώ αυθόρμητα. «Επιτέλους!»

- Αυτό, λέτε, με το πράσινο μάτι...; που ανοίγει όταν παίζει; Είπε ο λιγνός.

- Ναι, αυτό, αυτό! Όστε έχει και πράσινο μάτι! Που ανοίγει κιόλας. Δεν το ήξερα... Μμμ..., ωραία!

- Μάλιστα. Δεν το ξέρατε, ε...;

- Όχι! Να μη σώσω αν σας γελάω. Για ανοίξετε το να το δω και να το ακούσω λιγάκι...

Το συνδέσανε στην πρίζα και το άνοιξαν. Το 'μάτι' του, καθώς η βελόνα έπιασε ένα σταθμό που ακουγόταν καλά, άρχισε να πρασινίζει τόσο όμορφα!

- Να το έχετε υπόψη σας: Όσο πιο πολύ πρασινίζει το μάτι, τόσο πιο τέλεια πιάνει το σταθμό... Διευκρίνισε και πάλι ο λιγνός.

- Θα το θυμάμαι.

Από τα σπλάχνα του άρχισαν να βγαίνουν ουράνιες μελωδίες. Έτσι κάπως μου φάνηκε. Είχα μεγάλη λαχτάρα. Μα, σχεδόν αμέσως, η εκπομπή των μελωδιών διακόπηκε και ο σπήκερ ακούστηκε να λέει: «Εδώ Εθνικό Ίδρυμα Ραδιοφωνίας. Αγαπητοί μας ακροαταί, συνεχίζουμε το πρόγραμμά μας με τραγούδια του τόπου μας... Αμέσως μετά, μην ξεχάσετε να ακούσετε την εκπομπή 'Η Θεία Λένα στα μικρά παιδιά'».

«Παναγίτσα μου, θα τρελαθώ από τη χαρά μου! Θα το πάρω, το ρημάδι!»

- Πόσο κάνει αυτό; Ρώτησα για να δω τις αντοχές μου.

Οι συνεταίροι κοιτάχτηκαν αστραπιαία μεταξύ τους συνωμοτικά, για να μην πει άλλα ό ένας κι άλλα ο άλλος. Ύστερα, ο χοντρός έριξε την κεραμίδα στο κεφάλι μου.

- Δυόμιση χιλιάδες..., είπε σιγανά εκείνος. «Για κοίτα, φίλε μου..., τα δυσάρεστα ανακοινώνονται πάντοτε χαμηλοφώνως.»

Μόνο που δεν αναπήδησα στο άκουσμα της τιμής.

- Ορίστε;! Δεν..., δεν σας άκουσα καλά...

- Δυόμιση χιλιάδες δραχμές..., επανέλαβε εκείνος. Τόσο κάνει, κύριε. Και το δίνουμε και σε τιμή ευκαιρίας... Είστε τυχερός.

«Τυχερός... Εμένα μου λες! Με νοικοκυρέψατε, μπαγάσες!»

Το χαμόγελο που πριν λίγο είχε ανθίσει σε μένα, τσακίστηκε να εξαφανιστεί.

- Κοιτάξτε να δείτε... Ξεκίνησα να πω, σου φρώνοντας και τα χείλια μου.

- Τι..., μην το σκέφτεστε..., είναι πολύ καλό ραδιόφωνο! Πετάχτηκε ο λιγνός, διαφημίζοντάς το.

Στην ουσία, φοβήθηκε μήπως χαλάσει η δουλειά και λακίσσει ο πελάτης.

Έμεινα αναποφάσιτος. Τουλάχιστον έτσι έδειχνα σ' αυτούς.

- Ξέρετε...

«Τι να ξέρουν κι αυτοί... Ξεράδια! Τα παραδία-κια θέλανε να βάλουν στο χέρι οπωσδήποτε.»

Ήμουν έτοιμος να τους εκμυστηρευτώ πως με ξεπαραδιάσανε πλήρως..., με ξεπουπουλιάσανε κανονικά. Αλλά δεν το είπα. Το κατάπια. Γιατί..., ήθελα κι εγώ εκείνο το ραδιόφωνο! Οπωσδήποτε! Το κοίταζα και το καμάρωνα. Τέτοιο πράσινο μάτι, με την πιο διαυγή απόχρωση του πράσινου χρώματος, δεν είχα ξαναδεί. Ψέματα να σας πω;

Οι κύριοι αδημονούσαν.

- Τι θα κάνετε τελικά; Θα το πάρετε...;

Έγλειψα λίγο τα χείλια μου, κάνοντας το δύσκολο. «Άστους να ξεροψήνονται...»

Εκείνοι επανήλθαν δριμύτεροι.

- Μήπως δεν σας φτάνουν τα λεφτά...; Κάνουμε και ευκολίες, άμα λάχει...

«Μωρέ, τα λεφτά φτάνουν... Μόνο που δεν περισσεύουν. Θα μείνω πάλι για καιρό, ταπί και ψύχραιμος...»

- Το πήρα! Είπα αποφασιστικά. Βγάλτε το από την πρίζα και βάλτε το ξανά στο κουτί!

- Μη σας νοιάζει. Εμείς γι' αυτό είμαστε εδώ... «Αμ, δεν το βλέπω...» Μισό λεπτάκι...

Το αμπαλάρανε με χρυσαφένια κορδέλα και φιόγκο.

- Με γεια σας! Και... καλές ακροάσεις. Θα δείτε με τον καιρό πόσο καλό θα σας βγει! Είπε στερνά ο χοντρός.

- Μακάρι!

Γύρισα τούμπα την τσέπη μου σε κείνους τους συνεταίρους.

- Ιδού, τα ρέστα μου, κύριοι.

- Κάνετε καλή αγορά, κύριε..., είπε ο λιγνός, χτυπώντας με φιλικά στην πλάτη. Διαλέξατε το καλύτερο. Να μας ξανάρθετε. Έχουμε και κασετόφωνα με ταινία μπομπίνα...

- Μάλλον θ' αργήσω, είπα. Καλύτερα να μην με περιμένετε άδικα.

Πήρα παραμάσχαλα το κουτί με το πολύτιμο περιεχόμενο και τράβηξα για την Πλάκα... Από τη χαρά μου, δεν ένοιωσα καθόλου την κούραση από το βάρος του φορτίου μου.

Η Ασημούλα με το Βασίλη, τα έχασαν μόλις με είδαν.

- Τι κουβαλάς αυτού...;

- Μαντέψ'τε! Είπα θριαμβευτικά. Τι μας έλειπε;

- Πολλά...! είπε η Ασημούλα.

- Το πιο σπουδαίο! Ποιο μπορεί να είναι αυτό; Είναι ζωντανό..., έχει και φωνή... Σου ανοιγοκλείνει και το μάτι του!

- Μη μας παιδεύεις, ρε, με γρίφους. Λύσε το δέμα να δούμε τι κολοκύθι έχει μέσα! Είπε το αδερφάκι μου ο Βασίλης.

Δεν τους κράτησα άλλο σε αγωνία. Βιαζόμουνα και του λόγου μου.

- Ένα ραδιόφωνο! Αυτό έχει! Ολοκαίνουργο...

- Ραδιόφωνο; Σοβαρολογείς...;

- Αμ' τι κάνω, θαρρείς, Βασιλάκη; Μ' έχεις για...μπουρδολόγο; Το είχα Τάμα! Σήμερα το εκπλήρωσα. Κοίτα...

Έλυσα στο πι και φι το φιόγκο και το έβγαλα από το κουτί.

- Μπα! Αλήθεια λέει τούτος δω ο μπαγάσας, ρε συ Ασήμω... Και... πού το βρήκες μωρέ λεβέντη; Αναφώνησε έκπληκτος εκείνος.

- Όχι βέβαια στο δρόμο! Το αγόρασα.

- Πώς, μωρέ; Με τι λεφτά; Αυτό φαίνεται ακριβό...

- Μην τα ρωτάτε. Κλεμμένο πάντως δεν είναι. Καθίστε τώρα να το απολαύσουμε παρέα. Αν θέτε, βέβαια..., δεν σας πιέζω...

Ασφαλώς και ήθελαν. Στρογγυλοκάθισαν.

Το συνέδεσα στην πρίζα και άρχισα να το πασπατεύω. Γύριζα τα κουμπιά, στα μεσαία, στα βραχέα, στα υπέρ-βραχέα... Ήτανε 'παγκοσμίου λήψεως' το σκασμένο! Κάθε φορά που η βελόνα έφτανε σε κάποιο σταθμό που μπορούσε να ακουστεί με ευκρίνεια, το κλειστό 'μάτι' μέσα στη διχτυωτή σχοινένια επιφάνεια, χρώματος κρεμ, άνοιγε σιγά-σιγά από τη μέση προς τα πλάγια κι άφηνε να χυθεί το όμορφο πρασινωπό φως. Στο πλήρες άνοιγμα του ματιού, ο σταθμός έπιανε την καλύτερη δυνατή του απόδοση. Αυτό μου είχε πει και κείνος ο μούργος ο λιγνός μαγαζάτορας. «Ω, ρε μανούλα μου, τι ραδιόφωνο που απόχτησα! Τρέμε, Ντίνα! Αμ' τι νόμιμες; Τώρα δεν θα σε ζηλεύω πια. Έχω το δικό μου, το καταδικό μου και θα το ανοίγω όποτε θέλω. Και θα το βάζω, στρίγκλα, όσο θέλω δυνατά! Όχι παίζουμε!»

- Τώρα, αδέρφια μου, ποιος μας πιάνει! Είπα δυνατά. Θα ακούμε με την άνεσή μας όλες τις εκπομπές που αγαπάμε: Τον Αχιλλέα Μαμάκη και 'Το θέατρο στο μικρόφωνο'..., τη 'Θεία Λένα στα μικρά παιδιά'..., τις 'Αναζητήσεις μέσω του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού'..., την 'Πικρή μικρή μου αγάπη'... Τι άλλο θέλουμε;

Πολλά μας λείπανε, αλλά ήμασταν σίγουροι πως δεν θα τα βρίσκαμε όλα. Και περιοριζόμασταν να χαιρόμαστε με ό,τι είχαμε... Ας ήταν κι ένα απλό ραδιόφωνο.

Από κείνη τη μέρα, πιστέψτε με, η ζωή μου άλλαξε προς το καλύτερο. Και η διάθεσή μου επίσης. Είχα πια αυτό που ποθούσε η ψυχή μου! Το κυριότερο: Αβέρτα τραγούδια! Μόνο που δεν παιζόντουσαν όλα τα τραγούδια που κυκλοφορούσαν. Υπήρχε λογοκρισία από κάποια μυστήρια 'Κέντρα'. Πολύ αργότερα το κατάλαβα αυτό. Για την ώρα, οσάκις η γειτόνισσα είχε πιάσει E.I.P, εγώ το γυρνούσα στην YENEΔ. Τρίτη λύση δεν υπήρχε, μολονότι υπήρχαν διαθέσιμες συχνότητες. Μέχρι που ήρθαν οι φίλοι μας 'ραδιοπειρατές'... Έτσι ακούσαμε και τα ανήκουστα!

Τιμητική διάκριση

Ο δήμος Φυλής απένειμε τιμητική πλακέτα στον Πρωτοπρεσβύτερο του Ιερού Ναού του Αγίου Στυλιανού, κατά κόσμον Ιωάννη Λευκαδίτη. Η Καλοσκοπή νοιώθει περήφανη για το άξιο πνευματικό τέκνο της.

Τον συγχαίρουμε!

Σε έντονη συγκινησιακή φόρτιση και με τις επιδοκμασίες των πιστών στο χώρο του Πνευματικού Κέντρου του Ιερού Ναού του Αγίου Στυλιανού, που φώναζαν “ΑΞΙΟΣ” ο Δήμαρχος Φυλής κ. Δημήτριος Μπουραϊμής απένειμε τιμητική πλακέτα στον Παπά-Γιάννη, ο οποίος επί οκτώ χρόνια υπηρέτησε, με έντονη δραστηριότητα στην εκκλησία του Αγίου Στυλιανού.

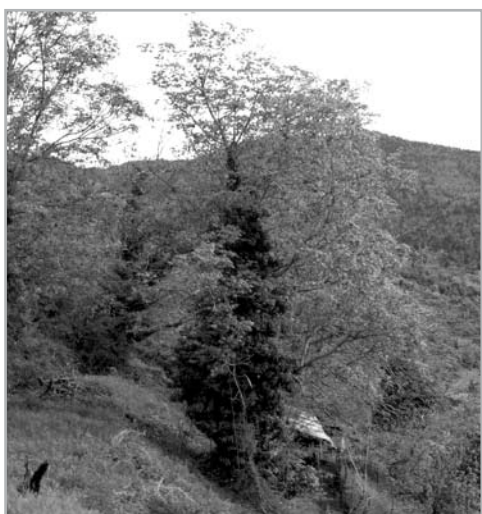
Χαρακτηριστική είναι η δήλωση του Προέδρου του Τοπικού Συλλόγου, Μανούσου Κλαπάκη που ανέφερε:

“ο Παπά-Γιάννης έδωσε όλο του το είναι για την εκκλησία, τόσο για την παλαιά, όσο και για την έναρξη της κατασκευής του Νέου Ναού, την οποία υποστηρίζει οικονομικά ο παραπάνω Πρόεδρος.

Ο Δήμαρχος και όλοι οι πιστοί, ευχήθηκαν με μια φωνή, ό,τι καλύτερο για τη συνέχεια της ζωής του Παπά-Γιάννη.

Όλοι ευχόμεθα από καρδιάς να έχει υγεία ατομική και οικογενειακή και όταν το απαιτεί η περίπτωση να ιεουργεί στον Ιερό Ναό του χωριού μας μαζί με τον επίσης ‘άξιο’ ιερέα μας πατέρα Κωνσταντίνο. ΚΑΛΗ ΖΩΗ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ.

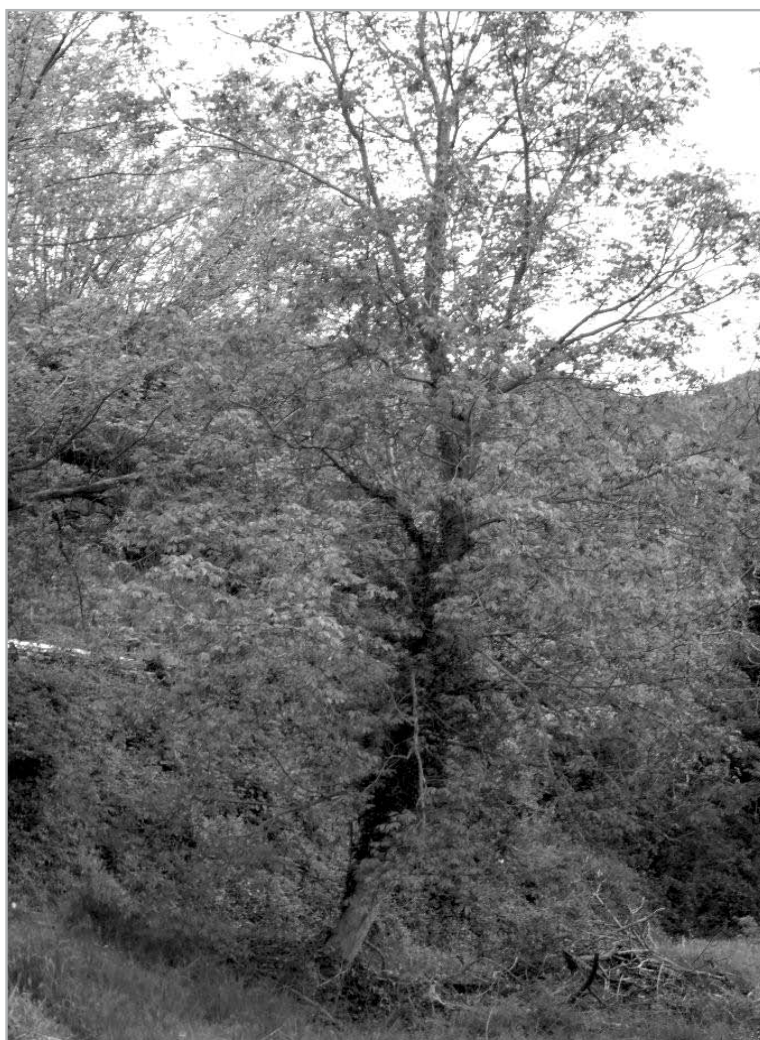
ΚΩΝ. ΙΩΑΝ. ΤΟΥΜΠΑΣ



Η φωτογραφία δείχνει την καρυδιά του Λεμονή Τσιριμώνια, στα Ρλατανέικα στη Ρούγα, που ο κισσός την έχει σφιχταγκαλιάσει και άρχισε να μαραίνεται.

Όμως μ' ένα λεπτό κοπτικό κόπηκαν τα κλαδιά του κισσού στο ύψος του εδάφους (δεξιά εικόνα) με αποτέλεσμα να ξεραθεί ο κισσός και η καρυδιά να ξαναβρεί τη ζωηράδα της.

Το πείραμα το αναφέρουμε για να λάβουμε τα μέτρα μας να σώσουμε τις υπέροχες καρυδιές μας από το σφιχτό αγκάλιασμα του κισσού. Και να ευχηθούμε να διαφυλάξουν τη φειτινή πλούσια παραγωγή τους.



Γητέματα και γιατροσόφια μιας άλλης εποχής στην Κουκουβίστα



από τη
ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΥΡΙΤΣΗ

(συνέχεια από το τεύχος 170)

Άλλη γυναίκα που γήτευε στην Κουκουβίστα ήταν η γιαγιά Αικατερίνη Αυγερινού, η Καραπανάηνα, η οποία ήταν και μαμή και ξεγεννούσε τις γυναίκες του χωριού μαζί με την Καλοθανάσινα, τη γυναίκα του Κόλλια.

Όταν τα μωρά γίνονταν ενός χρονού, τα έφερναν οι μανάδες στη γιαγιά Αικατερίνη να τα ξεματιάσει να μην έχουν αρρώστιες, να μην πονάνε.

Εκείνη τα έπαιρνε στην αγκαλιά της, μονολογούσε διάφορες προσευχές, έφτυνε 3 φορές λέγοντας «να μην αβασκαθεί» και έδινε τα παιδιά πίσω χαρούμενα και γελαστά. Σαν αντάλλαγμα γέμιζε η ποδιά της με διάφορα καλούδια, που τα είχαν οι γονείς για κείνη: ψωμί φρέσκο, πίτες, τυρί, φρούτα.

Απίστευτες πρακτικές στην καθημερινότητά τους για να μπορέσουν να επιβιώσουν χωρίς γιατρούς και φάρμακα.

Μόλις **γεννιόταν το παιδί** η μαμή το αλάτιζε για 3 μέρες και 3 νύχτες και μετά το έπλενε με κρασί και νερό να καθαρίσει και να μην μυρίζει.

Την άλλη μέρα τα έπλεναν πάλι με κρασί και τα τάζαν με κρασί.

Για να **κόψουν το γάλα** στη λεχώνα, αν πάθαινε κάτι το παιδί και δεν μπορούσε να θηλάσει, για να μην πετρώσει το στήθος, έκαναν επάλειψη με μαϊδανό. Επίσης οι γυναίκες έβαζαν στις μασχάλες τους για να τους τραβηχτεί το γάλα дуόσμο.

Όταν τα παιδιά είχαν **κοκίτη** και υπέφεραν άρμεγαν τη γαϊδούρα και τους έδιναν γαϊδουρίσιο γάλα.

Για το **κάψιμο** χρησιμοποιούσαν ασβεστόλαδο, ντομάτα σάλτσα, φύλο πεντάνευρο, καρπολάχανο, λαχανόφυλλο πλυμένο με οινόπνευμα και η πληγή έκλεινε. Και αν δεν είχαν τίποτε από αυτά έβαζαν αλάτι, το οποίο όμως έτσουζε στην πληγή.

Για το **τσίμπημα σφήκας ή μέλισσας** αφού αφαιρούσαν το τυχόν κεντρί, έτριβαν επάνω στην περιοχή ένα μεταλλικό αντικείμενο (π.χ.

κλειδί, ή πηρούνι) ώστε να μειωθεί ο πόνος και να μην πρηστεί.

Αν ήθελαν να **ανοίξουν μια πληγή** που είχε αφορμίσει, έβαζαν επάνω αγριάμπελη, κάτι σαν το βισγάντι το φάρμακο από το φαρμακείο.

Αν τα ζώα (πρόβατα και κατσίκια) κρύωναν έβγαζαν στα μάτια μία άσπρη **μεμβράνη**. Αν δεν την έβγαζαν τα ζώα μπορούσαν να ψοφήσουν. Έτσι μάθαιναν οι βοσκοί να βγάζουν πολύ προσεκτικά τη μεμβράνη και να σώζουν τα κοπάδια. Όταν πονούσε η κοιλιά τους έβραζαν κριθάρι, κι όπως ήταν ζεστό, τους το έβαζαν σ' ένα ντορβά, τους το κρεμούσαν στο λαιμό, τους πήγαινε το άχνος στην κοιλιά και σταματούσε ο πόνος.

Άλλες φορές έκαιγαν βρούλη, ένα χόρτο σαν άχυρο, και τον καπνό τον έβαζαν στο χώρο που ήταν τα ζώα.

Όταν **δάγκωνε φίδι** κάποιον χωριανό, έδεναν σφικτά το πάνω μέρος να μην κυκλοφορεί το αίμα και έβαζαν κάποιον που δεν είχε πληγή στο στόμα ή χαλασμένα δόντια και ρουφούσε το δαγκωμένο μέρος.

Αν κάποιος **έσπαζε ένα μέρος** του ποδιού ή του χεριού, έβαζαν επάνω μαλλιά άπλυτα από πρόβατα, έπαιρναν δέρμα ή το κεφάλι του ζώου που είχαν σφάξει και το έβαζαν επάνω σαν γύψο και έπιαναν, στερέωναν το κόκαλο.

Είδος θεραπείας ήταν το **γιακί**, δηλαδή το **έμπλαστρο**. Έτριβαν στον τρίφτη πράσινο σαπούνι, έριχναν ένα ασπράδι από αυγό το κτυπούσαν καλά με το πιρούνι να γίνει μαρέγκα πρόσθεταν λίγο ούζο και το ανακάτευαν. Την αλοιφή αυτή την τοποθετούσαν πάνω σε χαρτί, χασαπόχαρτο ή σε πανί και γινόταν είδος γύψου, που το κολλούσαν στο σημείο που είχαν νευρόπονους.

Για το στραμπούλημα έδεναν το πόδι, στο σημείο που πληγώθηκε, με κρεμμύδι και λίγο λάδι. Επίσης έπαιρναν πρόβειο μαλλί το έβρεχαν με ζεστό νερό και τύλιγαν το πονεμένο μέρος.

Άλλες φορές μάζευαν ρετσίνα από τα έλατα, το έβαζαν σε ένα χοντρό χαρτί από χασαπόχαρτο, ζέσταιναν το σίδερο στη φωτιά, το σιδέρωναν και το έβαζαν σε αυτόν που πονούσε η μέ-

ση, σαν έμπλαστρο. Αυτό το έλεγαν κόλληση. Το ρετσίνι επίσης το έβαζαν στους καλόγηρους για να ανοίξουν και να πέσουν, αλλά και σε πληγές για να τραβήξει τα υγρά, όταν βρίσκονταν στο δάσος.

Αν τύχαινε **να κοπούν** στο χωράφι ή στο δάσος, έτριβαν την πέτσινη ζωστήρα με το σουγιά και τη σκόνη αυτή που ήταν αιμοστατική, την έβαζαν πάνω στην πληγή ή έβαζαν καπνό να σταματήσει το αίμα.

Αν τα ζωντανά τους είχαν **μαστίτιδα** πήγαιναν στη γειτόνισσα και έπαιρναν ένα αυγό δανεικό και αγύριστο. Έπαιρναν καπνιά από τον φούρνο έκαναν αλοιφή και άλειβαν τα ζώα τους.

Αν τα ζώα τους, κυρίως τα γαϊδούρια, έμεναν πολύ καιρό στην αχυρώνα στεναχωριόντουσαν και **δεν κατορούσαν**. Γι αυτό έβραζαν ηλιόσπορο και το έδιναν να πιουν.

Αν οι γυναίκες είχαν **μαστίτιδα** έπλεναν το στήθος με σαπούνι πράσινο και ζεστό νερό και το περιτύλιγαν σφιχτά με μάλλινο πανί.

Αν κάποιος είχε **πίεση** πήγαιναν στους βάλτους και μάζευαν βδέλες, μαύρα πλακερά σκουλήκια, τα κολλούσαν στο σώμα του ασθενή και αυτά του έπιναν το αίμα. Ένα-ένα όταν χόρταινε έπεφτε κάτω. Άλλος τρόπος αφαίμαξης δεν υπήρχε.

Αν **κτυπούσε** κάποιος και δεν έκανε πληγή αλλά μαύριζε, στούμπιζαν ένα κρεμμύδι και το έβαζαν επάνω.

Για τον πονόδοντο έβαζαν αλάτι, ούζο ή καπνό από αυτόν που έφτιαχναν τα τσιγάρα.

Αν **πονούσε το αυτί** έριχναν γάλα από λεχώνα, αν υπήρχε, ή ζεστό χαμομήλι. Άλλοτε πάλι έφτιαχναν το κηροπάνι, δηλαδή με ένα άσπρο πανί έκαναν χωνί ίσα που χωρούσε κερί, το άναβε από το άνοιγμα και το κάτω μέρος το έβαζε στο αυτί και ο πόνος περνούσε.

Αν ένιωθαν οι άρρωστοι κόπωση, ατονία, στρίψιμο στον αφαλό ή πονούσε κάποιο νεύρο στη μασχάλη ξεστρίβονταν για να συνέρθουν. Τους έβαζαν ένα πανί στον αφαλό και με το αδράχτι τον γύριζαν και ο οργανισμός σταματούσε να πονάει.

Όταν είχαν **πόννο στα ψυχοκόκαλα** (τα κόκαλα του θώρακα) τεντωνόντουσαν στα δέντρα ή στις κληματαριές σαν να έκαναν μονόζυγο.

Αν είχαν **πληγές, κτυπήματα, εγκαύματα, τραύματα** χρησιμοποιούσαν κατάπλασμα από βάλσαμο. Ήταν αιμοστατικό και κατά των ελωδών πυρετών.

Αυτά και άλλα πολλά πρακτικά έκαναν στο χωριό ο Γιώργος Βλάχος, ο Θανάσης ο Τούμπας και ο Κωστάκος.

Απίστευτα αλλά γεγονότα που συνέβαιναν στη ζωή των ξωμάχων και τους έκαναν την καθημερινότητα λίγο καλύτερη και την πίστη στο Θεό απαραίτητη.

Απόηχος εποχών που οι άνθρωποι αντλούσαν δύναμη και ζωή από το φυσικό τους περιβάλλον, διέθεταν σεβασμό για ότι συνέβαινε και πίστευαν πως ήταν μέρος της φύσης. Όσο για κείνα που δεν μπορούσαν να καταλάβουν τα άφηναν στα χέρια του Παντοδύναμου Θεού. Έτσι, όταν ερχόταν η ώρα να περάσουν στην αντίπερα όχθη της ζωής, ήξεραν ότι ήταν φυσική εξέλιξη, θέληση του Θεού και αποχωρούσαν γαληνεμένοι...σύμφωνα με το στίχο κάποιου ψαλμού «Σκιά ονείρου ο άνθρωπος. Όσπερ άνθρωπος αγρού ούτος εξανθήση.....»

Μαρτυρίες: Δημητρίου και Βασιλικής Λιούγκα, Γεωργίας Χασιακού(παπαδιάς), Γιούλας Κυριαζή, laografia.blogspot.gr

Ευχαριστήρια Επιστολή

Ένας χρόνος πέρασε από τότε που με μόνα εφόδια την καλή διάθεση και όρεξη για δουλειά επιχειρήσαμε να εγκατασταθούμε στο χωριό 'σας'. Δειλά δειλά χωρίς επαγγελματισμό, άπειροι, όμως γεμάτοι πείσμα να καταφέρουμε να σας ικανοποιήσουμε. Πορευτήκαμε ένα χρόνο δύσκολο, όμως και ευχάριστο γιατί το διάστημα αυτό πήραμε κουράγιο και αμέριστη αποδοχή από εσάς. Αυτά γίνανε όπλα για να προσπαθήσουμε ακόμη παραπάνω για καλύτερες παροχές, ως δείγμα της ευγνωμοσύνης μας για την καλή σας φιλοξενία. Αποκτήσαμε φίλους και συμπαραστές.

Με την υπόσχεση πως κάθε μέρα θα προσπαθούμε να λειτουργούμε και καλύτερα σας ευχαριστούμε από τα βάθη της καρδιάς μας, έναν-έναν ξεχωριστά και όλους μαζί και θα αισθανθούμε απόλυτα ικανοποιημένοι μόνον όταν το μαγαζί "μας" θα γίνει σημείο αναφοράς του χωριού "μας".

Με εκτίμηση
Οικογ. Π. Καπετανάκη

Τα μυστικά του ιδανικού ελληνικού καφέ

Ο χρόνος παρασκευής, η ποιότητα του νερού, η τελετουργία, τα απαραίτητα εργαλεία, το σερβίρισμα.

Ο ελληνικός καφές είναι πιο λεπτοαλεσμένος από τον φίλτρου και τον εσπρέσο επειδή προορίζεται να ψηθεί σε μπρίκι. Κλασικός θεωρείται ο “Ξανθός” -είναι πιο ανοιχτόχρωμος γιατί καβουρδίζεται σε μηχανή με κενό αέρος και έτσι εσωτερικά μένει λίγο άψητος (Arabica). Υπάρχει όμως και ο σκούρος, για όσους τον προτιμούν πιο πικρό και δυνατό (Robusta).

Θέλει το χρόνο του: Το ιδανικό ψήσιμο γίνεται στη χόβολη. Εναλλακτικά, τον ψήνουμε σε χαμηλή φωτιά στο μάτι της κουζίνας ή σε γκαζάκι.

Τα απαραίτητα εργαλεία: Αν δεν έχουμε το κλασικό μπακιρένιο μπρίκι, φροντίζουμε να έχει στενό λαιμό και χείλη κυρτά προς τα μέσα.

Χλιαρό νερό: Βάζουμε το νερό στο μπρίκι και το αφήνουμε στη φωτιά έως ότου γίνει χλιαρό. Πρώτα ρίχνουμε τη ζάχαρη, ανακατεύοντας και μετά τον καφέ. Δεν αφήνουμε το νερό να βράσει - οι υψηλές θερμοκρασίες καταστρέφουν το καϊμάκι, τις φουσκάλες και το άρωμα του καφέ.

Αργό ανακάτεμα: Η διαδικασία ψησίματος διαρκεί περίπου 4 λεπτά. Ανακατεύουμε αργά μία-δύο φορές, πάντα προς την ίδια κατεύθυνση. Φούσκωσε: Μόλις αρχίσει να φουσκώνει στα πλάγια, τον απομακρύνουμε από τη φωτιά και χτυπάμε το μπρίκι 2-3 φορές ελαφρά στον



πάγκο. Επαναφέρουμε στη φωτιά και όταν ο καφές αρχίσει να φουσκώνει ξανά τον βγάζουμε από τη φωτιά.

Το σωστό σερβίρισμα: Με σταθερές αλλά και αργές κινήσεις σερβίρουμε αμέσως, για να μην προλάβει να σχηματισθεί κατακάθι. Ξεκινάμε από χαμηλά, στοχεύοντας στη γωνία του φλιτζανιού, σηκώνουμε ψηλά το μπρίκι ρίχνοντας κατευθείαν στον πάτο και το ξανακατεβάζουμε πλησιάζοντας στο φλιτζάνι. Αφήνουμε το καϊμάκι να πέσει μαλακά στο τέλος.

(Από το “Κ” της Καθημερινής)

ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΕΔΡΑΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΜΑΣ

Σύμφωνα με παλιότερη απόφαση της Γενικής Συνέλευσης, η έδρα του Συνδέσμου μας μεταφέρθηκε στην Καλοσκοπή σε χώρο που δωρεάν μας παραχώρησε το Τοπικό Συμβούλιο. Έτσι τα ζητήματα της “δωσικίας” μας θα κρίνονται πλέον στο Πρωτοδικείο Αμφίσσης.

Το Δ.Σ. ευχαριστεί θερμά τόσο τον Πρόεδρο και τα Μέλη του Τοπικού Συμβουλίου Καλοσκοπής για τη δωρεάν παραχώρηση των χώρων στέγασης όσο και την πρόθυμη και ανιδιοτελή προσφορά υπηρεσιών τόσο του Λογιστικού Γραφείου του Πέτρου Γρηγοράκου, γαμπρού της Βάγιας όσο και των χωριανών μας δικηγόρων Ν. Τζαμτζή και Ε. Παλούκη.

“Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ”

Τριμηνιαία Εφημερίδα
Ιδιοκτησία:

Σύνδεσμος Καλοσκοπιτών Παρνασσίδας
“Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ”

(Υπεύθυνος σύμφωνα με το Νόμο-Εκδότης:

Β. Γρηγοροπούλου,

Πρόεδρος Διοικ. Συμβουλίου)

Πειραιώς 4 • Αθήνα • 104 31

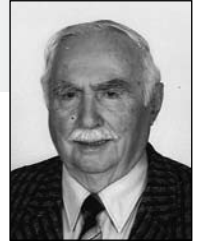
τηλ. & φαξ: 210 52.38.158

www.kaloskopi.gr

Ηλ. Σελιδοποίηση - Εκτύπωση - Βιβλιοδεσία
ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ ΑΒΕΕ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 26 • ΤΗΛ. 210 5227552
e-mail: info@antoniadis-sa.gr

Η γιαγιά μας

Γράφει ο
Θεοφάνης Λευκαδίτης



Παλαιότερα τη γιαγιά μας τη λέγαμε βαβά. Όχι μονάχα τη μάνα του πατέρα, ή και της μάνας μας, αλλά κάθε ηλικιωμένη γυναίκα από σεβασμό την αποκαλούσαμε βαβά!

Κατά τον γλωσσολόγο Μπαμπινιώτη, η λέξη βαβά είναι σλαβική. Ο καθηγητής Λαογραφίας Ν. Πολίτης τη συσχετίζει με τη Βαυβώ του Ελευσινιακού μύθου της Δήμητρας.

Σημαντικότατο ρόλο έπαιζε η γιαγιά, χήρα συνήθως, στο παλιό αγροτικό σπίτι. Φεύγοντας από τα χαράματα η φαμίλια για την καλλιέργεια των κτημάτων τους μ' άφηναν στο σπιτικό τους φύλακα άγγελο τη γιαγιά. Αυτή θα σκούπιζε το σπίτι και την αυλή τους. Θα πήγαινε στη βρύση για νερό. Θα μαγείρευε, κι αν χρειαζόταν θα ζύμωνε κίολας ώστε να βρουν οι φαμελίτες το βράδυ που θα επέστρεφαν αποκαμωμένοι ψωμί και φαγητό. Όλα νοικοκυρεμένα. Να μην τους λείπει τίποτα.

Η γιαγιά θα ετοιμάζε τα παιδιά για το σχολείο. Θα φρόντιζε και θα τάιζε τα μικρά εγγονάκια της, τα οποία περιέβαλε με αγάπη και στοργή. Και κείνα μαζεύονταν σαν τα κλωσόπουλα ολόγυρά της ν' ακούσουν παραμυθάκια. Τα πρόσεχε και τα συμβούλευε να μην κάνουν αταξίες. Αξιόλογο το έργο της γιαγιάς, παιδαγωγικό. Δασκάλα στα εγγόνια της. Διαμορφώτρια χαρακτήρων. Πολύτιμη η προσφορά της, στην αγροτική οικογένεια. Με τις ισχνές δυνάμεις της την εστήριζε. Από τον πολυτάραχο βίο της είχε αποκτήσει εμπειρία τόλμη και γνώση κι έδινε συμβουλές.

Με τον προσήκοντα σεβασμό αναφερόταν στον σύντροφο του βίου της με τον οποίον αγωνίστηκε μέσα σε σκληρές και αδυσώπητες συν-

θήκες και δημιούργησαν οικογένεια. Η γιαγιά ήταν δίκαιη και αντικειμενική. Ορμήνευε κι έδινε οδηγίες στις νύφες της, οι οποίες τη σεβόντουσαν και πειθαρχούσαν. Η καλοπροαίρετη και νοθετική συμπεριφορά της κολάκευε τις νύφες της. Τα άσπρα μαλλιά της και τα σταφιδιασμένα μάγουλά της προσέδιναν αγάπη τιμή και σεβασμό. Προσηλωμένος στο καλοσυνάτο πρόσωπό της, σε ενθουσίαζαν οι διηγήσεις της για σεβνταλίδικους γάμους, πανηγυρισμούς και χαροκόπια, αλλά και ευλάβεια για τα τραγικά γεγονότα, συμφορές και κακουργήματα, που διέπραξαν οι βάρβαροι στο πέρασμά τους. Οι συχνές αφηγήσεις της γιαγιάς για την τρικυμιώδη ζωή της, μας συγκινούσαν.

Η γιαγιά (βαβά) ήταν συμφιλωτική. Στις διάφορες μικροδιενέξεις, σωστή και αμερόληπτη με την παρέμβασή της, έδινε στα προκύπτοντα προβλήματα λύση. Έμπειρη, σοφή, αγαπητή και στοργική, τολμηρή και αποφασιστική εκτέλεσε την αποστολή της κατά τον πιο καλύτερο τρόπο.

Την αξιοσέβαστη γιαγιά μας τη φέρνουμε στο νου μας καλοκάγαθη και χαμογελαστή. Ένωθε χαρά κι ευτυχία όταν βρισκόταν ανάμεσα στη φαμίλια που δημιούργησε με μόχθο και στερήσεις μαζί με τον σύντροφό της. Τα βάσανα, οι κακουχίες και η φτώχεια της ανήκουν στο παρελθόν. Στο ηλιοβασιλέμα της γλυκάθηκαν τα χείλη της. Το αγαπημένο πρόσωπό της είναι χαραγμένο στην ψυχή μας.

Καλότυχοι όσοι μεγάλωσαν κοντά στη γιαγιά τους.

Νέο Τοπικό Κοινοτικό Συμβούλιο

Από την κάληψη των δημοτικών εκλογών της 25ης Μαΐου 2014 ανεδείχθη για την κοινότητα Καλοσκοπής νέο Τοπικό Συμβούλιο με την ακόλουθη σύνθεση:

Κων. Χαρ. Ματθαίου, Πρόεδρος
Δημ. Αθ. Τσιαμπάς, Σύμβουλος
Κων. Γεωργ. Χαμηλός, Σύμβουλος

Στους νέους μας συμβούλους ευχόμαστε καλή επιτυχία στο δύσκολο έργο που αναλαμβάνουν.

Ανακοίνωση

Κατόπιν ασυμφωνίας των μελών του Δ. Σ του Συνδέσμου υπέβαλαν τις παραιτήσεις τους οι κύριοι Γ. Κόλλιας, Γ. Θεοχάρης και Α. Βασιλειάδης.

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΑΣ ΞΕΧΝΟΥΝ

128	Αχλαδάς Νίκος & Παπά Μαρία στην μνήμη του ανηψιού τους, Χαράλαμπου Γ. Αχλαδά	60	135	Μπάνος Παναγιώτης	20
129	Οικ. Βλάχου - Παπαλιάκου Αρχοντούλας (Δαδί) στην μνήμη μητέρας & γιαγιάς τους, Βιολέτας Βλάχου	40	136	Οικ. Παναγ. Καπετανάκη	20
130	Τσιριμώνα Γιώτα & Έφη στη μνήμη της γιαγιάς τους, Ελένης Κωστούρου	50	137	Κανγκλή Βίκη (Καναδάς) στη μνήμη των γονέων της Νικ. & Ελένης Κάρα (Κατσανιώτη) & αδελφών	70
131	Τσιριμώνα Λεμονής & Μαίρη στη μνήμη της θείας τους, Ελένης Κωστούρου	50	138	Μελάς Ιωάννης στη μνήμη των προγόνων του Νικολάου & Ευσταθίας Κόλλια (Καραμήτρου)	50
132	Δρόλια Γιώργος & Μαρία στη μνήμη της μητέρας τους, Γεωργίας Μαντζιού	30	141	Αχλαδάς Λάμπρος του Ιωαν. στη μνήμη Ντίνας Λ. Αχλαδά	50
133	Οικ. Μώρη Αφροδίτης στη μνήμη συζύγου & πατέρα Νικολάου & μητέρας & γιαγιάς Πηνελόπης Κουφού	30	142	Μελάς Ιωάννης με την συμπλήρωση 70 χρόνων από τον θάνατο του προπάππου του Νικολάου Κόλλια στις 4 Γενάρη 1944 στη Αγία Τριάδα Καλοσκοπής	50
134	Οικ. Μώρη Ν. Παναγιώτας στη μνήμη Νικολάου Μώρη & Πηνελόπης Κουφού	20	143	Οικ. Παναγιώτη Σκούφου στη μνήμη της μητέρας τους Γιούλας Κυρίτση	20

ΔΙΟΡΘΩΣΗ στις εισφορές του προηγούμενου τεύχους: Η εισφορά του Γιώργου και της Μίνας Χριστίδη (ΗΠΑ) ήταν στη μνήμη της Γιολάντας Λ. Αχλαδά και των γονέων τους.

Για την διευκόλυνσή σας στην κατάθεση των συνδρομών, μπορείτε να χρησιμοποιείτε τον αριθμό IBAN: GR6101101550000015534940208 (Εθνική Τράπεζα).

Ευχαριστούμε θερμά τους συμπατριώτες και φίλους που βοηθούν το έργο του Συνδέσμου μας με τις συνδρομές και δωρεές τους στην εφημερίδα "Η ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ"

Σας παρακαλούμε να συνεχίσετε να μας στηρίζετε τόσο πρακτικά στέλνοντας νέα από το χωριό και άρθρα όσο και υλικά.

-Δεν επιστρέφονται χειρόγραφα που αποστέλλονται στην εφημερίδα, ανεξάρτητα αν θα δημοσιοποιηθούν ή όχι.

-Τα ενυπόγραφα άρθρα εκφράζουν προσωπικές απόψεις και δεν αποτελούν υποχρεωτικά γνώμες του Συνδέσμου.

-Τα κείμενα δεν πρέπει να καταλαμβάνουν περισσότερο χώρο από μία σελίδα της εφημερίδας μας, εκτός αν υπάρχει διαθέσιμος χώρος λόγω περιορισμένης ύλης για δημοσίευση.

-Όσοι επιθυμείτε να αναγράφονται στην εφημερίδα επιτυχίες παιδιών, γάμοι, βαπτίσεις και λοιπά κοινωνικά θέματα, θα πρέπει να απευθύνεστε σε ένα από τα μέλη του Συμβουλίου.

Νέος επιστήμων

Ο Χρήστος Νταλάκας, γιος του Θεοφάνη και της Ζωής Χαμηλού τελείωσε τις πανεπιστημιακές του σπουδές και πήρε το πτυχίο του ηλεκτρολόγου-μηχανολόγου και ηλεκτρονικών υπολογιστών του Πανεπιστημίου Πατρών. Η πολιτεία αμέσως τον κάλεσε για τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις. Συγχαρητήρια Χρήστο και καλή σταδιοδρομία.

Οι Ήχοι του Δάσους στην Αγία Τριάδα Καλοσκοπής



Το οροπέδιο της Αγίας Τριάδας θα φιλοξενήσει και φέτος στις 18, 19 & 20 Ιουλίου τους Ήχους του Δάσους. Στην οργανωτική επιτροπή ευχόμαστε καλή επιτυχία.

Από την Κοινωνική μας Ζωή

**40ΗΜΕΡΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ
ΕΛΕΝΗ ΚΩΣΤΟΥΡΟΥ**



Την Κυριακή 27 Απριλίου 2014, στον Ιερό Ναό Αγίου Φανουρίου στο Ίλιον τελέστηκε 40ήμερο μνημόσυνο στη μνήμη της συγχωριανής μας Ελένης Κωστούρου. Η οικογένεια Λεμονή Τσιριμώνα ευχαριστεί τους παρευρισκόμενους για τη συμπαράσταση στο πένθος της.

“Τα ξημερώματα της Τετάρτης 19 Μαρτίου 2014 έφυγε από κοντά μας η αγαπημένη μας γιαγιά, Ελένη Κωστούρου, σε ηλικία 91 ετών. Η γιαγιά ήταν θεία, σύμφωνα με τους δεσμούς συγγένειας, της μητέρας μου Μαρίας Πλατανιά – Τσιριμώνα. Στην ουσία όμως υπήρξε δεύτερη μάνα της και πραγματική γιαγιά για την αδερφή μου και για εμένα. Γι’ αυτό το λόγο θέλησα να γράψω λίγα λόγια ως απόδοση φόρου τιμής στη μνήμη αυτής της καλοσυνάτης γυναίκας που στάθηκε πιστός συνοδοιπόρος στις ζωές όλων μας για πενήντα χρόνια και την οποία αγαπήσαμε όλοι μας πάρα πολύ.

Η γιαγιά γεννήθηκε στις 2 Φεβρουαρίου του 1923 στην Καλοσκοπή. Ήταν παιδί του Αθανασίου και της Χρυσούλας Κωστούρου. Αδερφή της ήταν η κατά τρία χρόνια μικρότερή της Παναγιώτα Πλατανιά – Κωστούρου, μητέρα της μητέρας μου Μαρίας. Μεγάλωσε στο χωριό ασχολούμενη με τις αγροτικές εργασίες. Πέρασε δύσκολα παιδικά χρόνια, όπως και οι περισσότεροι της γενιάς της, λόγω της φτώχειας που τους ταλάνιζε. Τα χρόνια της νεότητάς της συνέπεσαν με τους μαύρους χρόνους της Κατοχής. Έζησε το βομβαρδισμό και το κάψιμο του χωριού από το Γερμανό κατακτητή. Από το βομβαρδισμό, όπως

μας διηγούταν η ίδια, είχε γλιτώσει κατά τύχη...

Με τη λήξη του εμφυλίου πολέμου ήρθε στην Αθήνα αναζητώντας μία καλύτερη τύχη. Έξυπνη, εργατική και δραστήρια καθώς ήταν καταπιάστηκε με διάφορες δουλειές έως ότου κατάφερε να ανοίξει τη δική της επιχείρηση, ένα καθαριστήριο στην Κοκκινιά.

Από το 1964 και εξής έζησε μαζί με την οικογένεια της αδερφής της Παναγιώτας, η οποία είχε ασθενήσει και χρειαζόταν βοήθεια στο ανάθρεμμα της δίχρονης κόρης της. Η Ελένη προσφέρθηκε να βοηθήσει και έκτοτε υπήρξε συμπαράστατής μας σταθερός στα εύκολα και στα δύσκολα. Η μητέρα μου, όπως η ίδια ισχυρίζεται, νιώθει σε να μεγάλωσε με δύο μανάδες. Η γιαγιά ήταν για αυτή «ο άνθρωπός της» όπως χαρακτηριστικά την αποκαλούσε μιας και πάντοτε της εκμυστηρεύονταν τα εσώψυχά της, όπως είθισται να συμβαίνει σε μία υγιή σχέση μάνας – κόρης.

Κύλησε ο καιρός, η ανιψιά της μεγάλωσε και παντρεύτηκε το Λεμονή Τσιριμώνα, τον πατέρα μου. Λίγα χρόνια αργότερα γεννηθήκαμε η αδερφή μου, Έφη, και εγώ. Η μητέρα μας αναγκαζόταν λόγω της εργασίας της να λείπει πολλές ώρες από το σπίτι. Παρόλα αυτά η απουσία της δε γινόταν ιδιαίτερα αισθητή μιας και την τρυφερότητα και τη θαλπωρή που αναζητά η παιδική ψυχή τη βρίσκαμε στην αγκαλιά, στο χαμόγελο και στο ζεστό βλέμμα της γιαγιάς μας. Μας φρόντιζε όσο ήμασταν μικρές και μεγαλώνοντας συνέχισε να μας καμαρώνει για τις επιτυχίες μας, να χαιρέται με τις χαρές μας, να μας παρηγορεί με έναν καλό λόγο και ένα φιλί όταν ήμασταν στεναχωρημένες, να μας νουθετεί με λόγια λιτά και σοφά όποτε σφάλαμε, να μας δίνει θάρρος να αγωνιζόμαστε για τα όνειρά μας και να μας δείχνει εμπιστοσύνη σε ό,τι και αν κάναμε. Με τη στάση της απέναντι στη ζωή και στους συνανθρώπους της μας δίδαξε πόσο σημαντικό είναι για την ψυχή του ανθρώπου

να έχει τη δύναμη να συγχωρεί όταν τον αδικούν και τον πληγώνουν, να έχει το ψυχικό σθένος να προχωρά μπροστά παρά τις κακοτοπιές που συναντά στο δρόμο του, να έχει αυτοσεβασμό και κατ’ επέκταση να δείχνει πάντα σεβασμό προς τον πλησίον του. Μας έμαθε πόσο σημαντική είναι η αγάπη και η ανιδιοτελής προσφορά προς τον συνάνθρωπο, ειδικά όταν αυτός είναι μικρός (κυριολεκτικά και μεταφορικά) και ανυπεράσπιστος.

Πέρασαν τα χρόνια, η γιαγιά μεγάλωσε και ήρθε η σειρά μας να της δείξουμε έμπρακτα την ευγνωμοσύνη μας για όλα όσα μας είχε προσφέρει τότε που μπορούσε. Όλη η οικογένεια τη φρόντισε με πάρα πολλή αγάπη και ιδιαίτερο σεβασμό. Ξεχωριστή ήταν όμως η αφοσίωση που της έδειξε η μητέρα μου, Μαρία, που ήταν στο πλευρό της μέχρι το τέλος.

Τη θύμηση της γιαγιάς μου πάντοτε θα τη συνοδεύουν οι πιο όμορφες και οι πιο γλυκές αναμνήσεις των παιδικών μου χρόνων. Και μιας και έφυγε βιαστικά χωρίς να προλάβω να τη χαιρετίσω, αν μας βλέπει από κάπου εκεί ψηλά, θα ήθελα να της πω ένα τελευταίο μεγάλο Ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου για όλα όσα μας προσέφερε!

Γιαγιούλα μου, να είναι ελαφρύ το χώμα που σε σκεπάζει! Θα ζεις για πάντα μέσα στις καρδιές μας! Καλό σου ταξίδι!

Η Γιώτα σου.

**ΕΤΗΣΙΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ
ΙΩΑΝΝΗ ΔΑΝΙΗΛ**

Την Κυριακή 1η Ιουνίου 2014 τελέστηκε στον Ιερό Ναό Αγίου Φανουρίου στο Ίλιον η ετήσια επιμνημόσυνη δέηση υπέρ αναπαύσεως του Ιωάννη Μαργ. Δανιήλ. Η οικογένεια ευχαριστεί θερμά τους συγγενείς, φίλους και συγχωριανούς που τίμησαν τη μνήμη του με την παρουσία τους.

παλιά φωτογραφία



Μπήκαμε στο Καλοκαίρι

ΕΝΘΥΜΙΟ ΑΛΩΝΙΣΜΟΥ: Φωτογραφία του 1960, από αριστερά οι Αικ. Ευθ. Μώρη (Μαλαμούλη), Ανδριάνα Ι. Χαμηλού και μετά τη στοίχιση των αλόγων οι Κων. Ι. Χαμηλός, Ι. Α. Χαμηλός, η Γεωργία Ε. Μώρη και ένας πιτσιρικός. Μας την έστειλε απο το αρχείο του ο Κων. Ι. Χαμηλός, τον ευχαριστούμε.

Είναι καλοκαίρι, του 1960, έχει τελειώσει ο θερισμός και τα δεμάτια των σιτηρών έχουν ξεραθεί και απλώθηκαν στο αλώνι για να πατηθούν από τα άλογα και να γίνει ο χωρισμός του άχυρου από τον καρπό.

Κοπιαστικό και απαιτητικό το αλώνισμα των σιτηρών εκείνη την εποχή. Εκτεθειμένοι στον καυτό ήλιο φροντίζουν να μη χαθεί ούτε σπυρί σιταριού. Ήταν μια κουραστική εργασία, δεν έπαυε όμως να έχει το χαρακτήρα μιας μικρής οικογενειακής γιορτής. Τιμούσαν το βαλμά με μαγειρευτά τρυφερά φασολάκια. Δεν έπαυε να είναι η ικανοποίηση όλων των κόπων της χρονιάς. Ο αγώνας της συγκέντρωσης του εισοδήματος όλου του χρόνου. Η προμήθεια με πολύ κόπο του ψωμιού. Ήταν η ελπίδα της εξασφάλισης της καθημερινής ζωής.

Κουραστική ήταν η ζωή των γονέων μας αλλά και παλαιότερα των παππούδων μας όχι μονάχα στη συγκέντρωση του σιταριού αλλά και των άλλων αγαθών που φρόντιζαν να εξασφαλίσουν για τη ζωή τους.

Οι μεγαλύτεροι από εμάς σήμερα πρόλαβαν και γνώρισαν πόσο κουραστικό ήταν το φύτεμα, ο τρύγος, το μάζεμα των καρπών. Με τα τσαπιά και το αλέτρι που έσερναν τα βόδια γινόταν το όργωμα των χωραφιών. Με τα γαϊδουράκια συγκέντρωναν τα σταφύλια στα παλιάμπελα, την Μπόκρη και αλλού.

Δυστυχώς δεν έχει καταγραφεί ούτε φωτογραφηθεί η σκληρή ζωή τους. Από διηγήσεις μαθαίνουμε το λησμονημένο παρελθόν των προγόνων μας.

Λογιστικές Υπηρεσίες

Λογιστικά - Φορολογικά - Συμβουλευτικές Υπηρεσίες

ΠΕΤΡΟΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ

Πιπίνου 56 Τ.Κ. 112 51 • Τηλ. & Fax: 210 8228002 • Κιν. 6976 882454